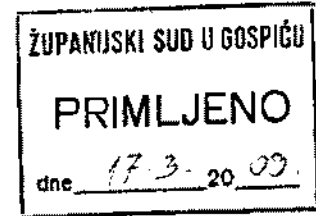

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
U G O S P I Č U

Broj: K-DO-13/08
Gospić, 09. ožujka 2009.
ŽB/MB

ŽUPANIJSKOM SUDU U GOSPIČU

Na temelju čl.42.st.2.t.4. u svezi sa čl.203.st.2. ZKP-a podižem

OPTUŽNICU

Protiv: okr. GORANA ZJAČIĆA, zv. „Zjako“,

neosuđivanog, u pritvoru u Zatvoru u Gospiću od 28. rujna 2008.,

da je:

u vremenu od početka svibnja 1994. pa do 5. kolovoza 1995., kao pripadnik čete „Vojne policije 15.Korpusa“ tzv. Vojske RSK, u zatvoru za ratne zarobljenike koji je bio smješten u zgradi Osnovne škole u Frkašiću, gdje su bili zatvoreni ratni zarobljenici pripadnici Hrvatske vojske, Hrvatskog vijeća obrane, te Armije BiH, zarobljeni u raznim ratnim operacijama, Protivno čl.3. ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12. kolovoza 1949., na dane kada je vršio stražarsku službu, ratne zarobljenike tukao, šakama, nogama, vojničkom lopaticom, drvenim kolcima i palicom, a naročito zarobljene pripadnike Hrvatske vojske Johannesa Tildera, Ivana Čaića i Ivana Dadića i to u vremenu od 20.studenog 1994. pa do početka veljače 1995., iako su oni svakodnevno tučeni i imali su teške tjelesne povrede, Ivan Čaić slomljenu ruku i nogu, a Ivan Dadić, lom rebara, prstiju i više kratkotrajnih potresa mozga, i iako je bio teško pretučen, „čestitao“ mu trideseti, rođendan udarivši ga trideset puta kolcem po leđima, izvodio ga na „streljanje“, tjerajući ga da sjekirom u smrznutoj zemlji iskopa sebi jamu, a budući da mu je njega šteta „potrošiti“ metak naredio mu da u jamu legne a onda naredio drugim zarobljenicima da ga zatrpaju i da ga otkopaju tek kad bi mu ponestalo zraka, što je ponovio i sa zarobljenikom Ivanom Čaićem, zarobljenika Marka Tomića, pripadnika Hrvatskog vijeća obrane, nakon što je proveo desetak dana zatočen u samici u kojoj je izgladnjivan i svakodnevno tučen, izveo iz samice, i naredio mu da pužeći četveronoške pređe hodnik dužine preko dvanaest metara, pri tome ga je tukao po leđima vojnom palicom, zarobljenike koji su bili žestoko tučeni nakon čega su imali brojne ozljede a uz to su bili slabog zdravstvenog stanja zbog izgladnjivanja, izvođenja teških šumskih radova u zimskim uvjetima, bez da su imali odgovarajuću obuću i odjeću, tjerao tukući one koji to nisu bili u stanju, da od snijega naprave velikog snješka, da u snijegu traže

list djeteline, što je sve imalo za posljedicu daljnjeg teškog narušenja psihičkog i fizičkog zdravlja zatvorenika, a od lipnja 1995. pa do konca srpnja 1995. zarobljenog pripadnika Armije BiH Kadira Bećirspahića, već prvog dana zatočenja odveo na „tuširanje“, te je na njega puštao naizmjenice, hladnu i toplu vodu, a istovremeno ga je tukao palicom po rebrima i ubadao metalnim šilom među rebra, a onda ga je svaki dan kad je bio u smjeni na poligonu zatvora tukao drvenim oblicima, tjerao ga da stoji na nogama, a onda ga udarao nogom u prsa sve dok ne bi pao, slomivši mu više rebra, a potom ga opet vodio na „tuširanja“ hladnom vodom gdje bi ga opet tukao palicom po tijelu, izivljavao se na njemu, tjerajući ga da legne na zemlju i ne trepteći gleda u sunce, a po poligonu skuplja tisuću opušaka, koje on nikako nije mogao skupiti, da se izgledno otima za hranu, sa vojnim službenim psom, bacajući pred psa hranu, što je sve imao za posljedicu teško narušenje psihičkog i fizičkog zdravlja zatvorenika i trajnu invalidnost,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava, ratne zarobljenike mučio i prema njima nečovječno postupao i nanosio im velike patnje i ozljede tjelesnog integriteta i zdravlja,

pa da je time počinio kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava –ratnim zločinom protiv ratnih zarobljenika, opisano u čl.122. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske i kažnjivo po istom zakonskom propisu,

STOGA PREDLAŽEM

1. da se pred tim sudom kao stvarno i mjesno nadležnim održi glavna rasprava,
2. da se na glavnu raspravu pozovu okrivljenik Zoran Zjačić (147), svjedoci Ivan Čaić, (384), Ivan Dadić (387), Marko Tomić (390), Mate Tomić (393), Kadir Bećirspahić (404), Stipe Tomić (397), Vlade Vuković (396), Bešlaga Keškić (408), Biga Vedrana (465), Zjačić Nada (466) i Rašeta Draga (472)
3. da se na glavnoj raspravi pročita iskaz svjedoka Ratka Lalića (410), zapisnik o prepoznavanju osoba (386 i 425, 389 i 424, 392 i 431, 395 i 429, fotodokumentacija radnje prepoznavanja osoba (436-433), i rješenje kantonalnog Ministarstva za pitanja boraca i ratnih vojnih invalida odjeljenja za boračko- invalidsku zaštitu Bihać (407), dnevno izvješće vojne policije (209), presliku vojne knjižice za optuženika (352), putovnicu optuženika (138), te izvod iz kaznene evidencije za optuženika (420),

Obrazloženje

Protiv Gorana Zdjacića, provedena je istraga zbog postojanja osnovane sumnje da je počinio kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratnim zločinom protiv ratnih zarobljenika, opisano u čl.122. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske.

U svojoj obrani okrivljenik je iskazao da je on od početka 1991. u mjestu Donji Babin Potok zajedno sa mještanima bio raspoređen u seoske straže.

Kako nije odslužio redoviti vojni rok 1992. je mobiliziran te je upućen na odsluženje vojnog roka u Knin, negdje u jesen i nakon osnovne obuke u Kninu raspoređen je u četvu Vojne policije 15. Korpusa tzv. RSK, koja je bila smještena u vojarni Željava. Tu ga je komandir raspoređio na mjesto četnog pisara. Četa se je u Željavi zadržala jedno dva mjeseca kada je raspoređena i to početkom 1993. u Frkašiću kod Korenice na osiguranje zatvora, koji je bio organiziran u zgradi osnovne škole. Kao vojni policajac u tom zatvoru bio je raspoređen za komandira kuhinje, zadužen je skladištem goriva, maziva i opreme i svega što je bilo potrebno. Ovu dužnost obavljao je sve do 5. kolovoza 1995. kada se je zajedno sa ostalim pripadnicima čete povukao iz Frkašića u Donji Lapac, a potom u Srbiju.

U Frkašiću je bio odvojen od ostalih pripadnika policije, budući je spavao u posebnoj prostoriji, a kada je za to bilo potrebe, kao konobara raspoređivali su ga na rad u Hotel Plitvice, pa je iz jedinice znao izbivati i po petnaest dana, tako da nije obavljao dežurne dužnosti u četi. Međutim, kada je bilo manjak stražara koji su bili na drugim zadacima, znao je i obavljati i tu dužnost i tada se je desilo da je nekog od zarobljenika i udario, pa je tako istukao zarobljenika pripadnika Hrvatske vojske, Johanesa Tildera i to zato jer je bio ljut, budući je njegov bratić u jednoj akciji protiv hrvatske vojske izgubio nogu, a on je za to odgovornim smatrao upravo Tildera za kojeg je držao da je tada zapovijedao jedinicom Hrvatske vojske.

U zatvoru u Frkašiću dovođeni su zarobljenici, pripadnici Hrvatske vojske, tako su dovedena dvojica iz Sinja, pripadnici Armije BiH, te pripadnici tzv. Babine vojske. Prema njima se je korektno postupalo, bili su dobro hranjeni, hranu su dobivali svaki dan, istina nešto u manjim količinama, ali hrana se je pripremala jednako zarobljenicima kao i vojnim policajcima. Zarobljenici nisu izvođeni na teške radove, a maltretiralo ih se najviše kada bi se čulo da je netko poginuo ili zarobljen i u periodima kada su stražari puno pili, pa su tada bili agresivniji. Zarobljenici su cijepali drva i odrađivali sve što je bilo potrebno.

Nije točno da bi on tukao nekoga od ove dvojice Sinjana, koji su bili zarobljeni, niti bilo koga drugog od zarobljenika, ali je znao prilikom obnašanja dežurstava istući zarobljenika i to baš u vremenu kada je nastradao njegov bratić.

Četiri dana prije početka akcije „Oluja“, nalazio se je kod svoje kuće u Donjem Babinom Potoku, budući mu je u posjete došla sestra iz Njemačke. Iz Babinog Potoka uputio se 4. kolovoza 1995. u Frkašić, a prethodno je smjestio u autobus svoju obitelj, oca, majku, snahu i njezinu djecu. U Frkašić je došao 5. kolovoza 1995. u jutarnjim satima i tada je već sve bilo spremno za povlačenje, stvari su bile potovarene, te se je i on zajedno sa ostalim pripadnicima Vojne policije povukao u Lapac, a potom kroz Bosnu u Srbiju.

Tijekom istrage ispitani su svjedoci, a obavljena je i radnja prepoznavanja okrivljenika po svjedocima, a pribavljeni su i drugi dokazi.

Svjedok Ivan Čaić iskazao je da su on i Ivan Dadić pripadnici Hrvatske vojske zarobljeni u operacijama 30. studenog 1994. na Dinari. Odatle su odvedeni najprije u Vrliku, a potom u Knin, a nakon toga u Zatvor u Frkašić. Prilikom vožnje od Knina do Korenice u vojnom vozilu u pratnji njih dvojice zarobljenika bio je i okrivljenik Zjačić, zajedno sa još tri osobe. Cijelim putem iako su im bile lisice na nogama i rukama i povezane oči, Zjačić ih je tukao, a u mjestu Kijevo bili su izvedeni iz auta, te svezani za stup pored ceste gdje su pretučeni.

U zatvoru u Frkašiću bili su smješteni u sobu u kojoj nije bilo kreveta, te su spavali na podu, a tučeni su svaki dan. Najviše su ga tukli okrivljenik Zjačić te Prica, Kantar Dušan i Mirić. Osim što su bili tučeni Zjačić i ostali stražari tjerali su zarobljenike da prave snješka po dvorištu, da traže po snijegu djetelinu sa četiri lista, prilikom boravka u zatvoru bili su prisiljeni raditi teške fizičke poslove u šumi. Osim njih dvojice u zatvoru su se nalazili i pripadnici HVO-a, te pripadnici BiH, a bilo je nešto i civila. Ne može se izjasniti koju je točnu dužnost obavljao Zjačić u zatvoru, ali je vršio neku funkciju, budući je nosio ključeve, a njega je osobno ispitivao u više navrata. U Zatvoru u Frkašiću tako je žestoko tučen da mu je slomljena desna potkoljenica, lijeva nadlaktica i uslijed toga trpi posljedice i danas i 70 %-ni je invalid.

Svjedok Ivan Dadić iskazao je da je zarobljen zajedno sa Ivanom Čaićem kao pripadnik Hrvatske vojske 30. studenog 1994. na Dinari, odakle je prebačen u Zatvor u Knin, a zatim u Frkašić u njegovom privođenju sudjelovao je i Goran Zjačić, koji ih je tukao od Knina do Korenice. Osim Zjačića u pratnji su bila još tri vojnika, a Zjačića je upamtio po glasu, budući ga nije mogao vidjeti, jer su mu oči bile povezane.

Prilikom prevođenja od Knina u Frkašić stajali su na nekoliko mjesta i gdje su izvođeni iz automobila i tučeni.

U zatvoru u Frkašiću on i Ivan Čaić bili su sve do početka veljače 1995. U zatvoru su svakodnevno tučeni, a tukao ih je i Zjačić zajedno sa drugim stražarima. Batine su dobivali svaki dan, a osim toga izvođeni su na teške šumske radove, cijepali su drva, a Zjačić se je ponašao kao da je on glavni. Njega je osobno na trideseti rođendan istukao kolcem po leđima, udarivši ga trideset puta, te mu je tako „čestitao rođendan“. Tukli su ih kolcima, palicama, električnim palicama, a osim Zjačića, surov je bio i Svetozar Karan i još jedan stražar po nadimku „Brada“ i oni su ga jedne prilike ziva zakopali u zemlju. Naredivši da sam sebi iskopa jamu, a potom su ga zatrpali da bi ga iz jame izvukli tek kad bi mu ponestalo zraka. U zatvoru je čuo da je jedan Nizozemac koji je bio zarobljen od batina, umro u zatvoru. On je zadobio brojne ozljede, ozljede tabana, slomljena su mu tri prsta na lijevoj ruci, slomljena su mu rebra i to sve kao posljedica tuče kolcem, a tako ih je tukao i Goran Zjačić. On i danas trpi posljedice, te je 50 %-ni invalid.

Svjedok Marko Tomić iskazao je da je kao pripadnik postrojbi Hrvatskog vijeća obrane zarobljen 20. studenog 1994. u selu Veliki Skočaj kod Bihaća, a tada je zarobljeno još šest pripadnika te postrojbe. Nakon zarobljavanja svi su prevezeni u Donji Lapac na ispitivanje, a potom u Zatvor u Frkašić. U zatvoru u Frkašiću zarobljenici su tučeni, ali može reći da je Goran Zjačić bio jedan od zapovjednika, zvali su ga major, a svi su ga slušali, njemu osobno on nije naudio, ali jest zarobljenicima Dadiću i Čaiću, tukli su ih, izvodili bi ih na hodnik iz sobe i tamo ih tukli. U zatvoru je u to vrijeme bilo deset Muslimana pripadnika Korpusa Armije BiH i on je dosta tukao Muslimane. Tjerali su zarobljenike da prave snješka, ali se ne sjeća da bi to činio Zjačić, a iz zatvora su izvođeni gotovo svaki dan, iako je bila zima, da rade gimnastiku, da beru grožđe, da traže djetelinu sa četiri lista, uslijed čega su im ruke zeble od snijega, po njegovom mišljenju Zjačić je bio u nekoj hijerarhiji treći po redu u zatvoru. Kada su u zatvor dolazili Goran Zjačić i stražar Trešnjić obavezno bi istukli Dadića i Čaića, jer su ih smatrali više krivima od drugih, jer su bili pripadnici Hrvatske vojske.

Svjedok Mate Tomić iskazao je da je on zarobljen kao pripadnik HVO 20. studenog 1994. u Velikom Skočaju, zajedno sa drugim pripadnicima postrojbe i nakon što su zadržani u Donjem Lapcu prevezeni su u zatvor u Frkašić, gdje je bio smješten u samicu u kojoj se nalazio deset do jedanaest dana. U samici u kojoj je bio tučen došao je Goran Zjačić, te ga je izveo iz samice i tom prilikom ga je istukao vojnom palicom, naredio mu je da ide na rukama i nogama

tj. četveronoške, a onda ga je tukao po leđima sve dok nije prošao prostor od 10 do 12 metara, od te tuče on je na leđima imao modrice, leđa ga bole i sada. On nije mogao osobno vidjeti da li Zjačić tuče i druge zarobljenike, budući su zarobljenici tučeni u hodniku ili u kupatilu ili u nekom drugom mjestu. Zarobljenici su izvođeni na gimnastiku, jer se je to smatralo korisnim, pa su trčali po snijegu, što nisu smjeli odbiti, iako su bili slabo odjeveni.

Svjedok Kadir Bećirspahić iskazao je da je zarobljen kao pripadnik V Korpusa BiH 19. svibnja 1995. kod mjesta Žestekovac u BiH, nakon zarobljavanja prebačen je u logor Kamenica kod ..... a nakon petnaest dana iz tog logora prebačen je u Zatvor u Frkašiću i to iz razloga da ga ne bi evidentirao Crveni križ, iako je bio u šest logora nije evidentirao. U Zatvor u Frkašić prebačen je 6. lipnja 1995. i tu je ostao sve do 5. kolovoza 1995. Odmah po dolasku u zatvor u Frkašić je ispitan, a ispitivao ga je neko od milicije, a on ne zna kako se ta osoba zove. Nakon toga ispita ga je Goran Zjačić, koga on poznaje, te ga odveo da čisti dva WC-a i odmah ga je počeo tući. Tukao ga je rukama, a kada ga je izudarao rekao mu je da ima i druge mjere prema njemu, te je donio šilo i palicu te ga je počeo bosti po rebrima, a tukao ga je oguljenim prutovima, debljine oko 3 cm i upravo od te tuče imao je najviše polomljenih rebara. Goran Zjačić ga je maltretirao svakodnevno kada je bio u službi, izživljavao se na njemu na razne načine, tjerao ga da u zemlji isječe u zemlji busen, koji nije smio puknuti, kad bi ga stavio u tačke, pa kad bi busen pukao, tukao ga je palicom, tjerao ga je da pobere tisuću opušaka po poligonu zatvora što je bilo nemoguće. On bi uspio sabrati samo oko 800. tjerao ga da neprestano gleda u sunce, a tjerao ga i da stoji mimo, te ga tukao nogom u prsa sve dok on ne bi pao, izvodio ga je na kuparja hladnom i vrućom vodom, tako da je on nakon mjesec i pol počeo halucinirati, a naglo je izgubio i težinu, izgubio je bar oko 55 do 60 kg.

Zatvor je osim stražara čuvao i vojni službeni pas, a Zjačić je bacao hranu tom psu, tjerajući i njega da se sa psom otima za hranu, međutim, pas ga nije napadao, jer je on smrdio jednako kao i taj pas. Negdje pred sam početak akcije „Oluja“, on je prebačen u drugo mjesto na rad u pekari gdje ga nitko nije maltretirao i gdje se je nešto oporavio, dobio na težini. U zatvoru u Frkašiću dovezen je 5. kolovoza 1995. i to vozilom koji je vozilo kruh, jer je trebao pomoći da se utovare stvari iz magazina, budući su se iz Frkašića svi povlačili. Tada im je u Frkašiću naređeno da iznesu iz prostorija zatvora mrtvo tijelo jednog zarobljenika koji je bio ubijen, a kako mu je tijelo već bilo vruće i iz tijela je tekla krv, zaključio je da je ubijen nešto prije. On i Rifet Duraković, koji nije bio zarobljenik, zamotali su to tijelo u ćebe i izvukli ga van iz prostorije zatvora gdje su ga u dvorištu i ostavili. Koliko on zna ta osoba je bio jedan zarobljeni pripadnik Hrvatske vojske koja je bila iz Splita, ali se ne može sjetiti njegovog imena, iako mu ga je jednom prilikom ovaj rekao, ali ga je on jednostavno zaboravio, i taj zarobljenik je svakodnevno bio tučen, a tukao ga je kao i ostali Goran Zjačić. Gorana Zjačića tog jutra nije vido u Frkašiću, ali ga je vidio tek kasnije, kad su se povlačili i to u Donjem Lapcu, a potom i u Bosanskom Petrovcu.

Nakon što je pušten kod Bosanskog Petrovca, ponovno je bio zarobljen, te je bio još u nekoliko logora prije nego što je oslobođen, ali nigdje nije prema njemu tako postupano, niti je tučen, kao što je bio tučen u Frkašiću, niti je bio maltretiran kao što ga je maltretirao Goran Zjačić i upravo od ozljeda koje je zadobio u tom zatvoru, a slomljena su mu rebra, posljedice trpi i danas, te je 70 %-ni invalid.

Svjedok Keškić Bešlaga iskazao je da je on zarobljen 9. studenog 1994. kao pripadnik Armije BiH, zarobili su ga pripadnici paravojskih formacija Fikreta Abdića i pripadnici vojske SAO Krajine. Nakon zarobljavanja doveden je u kasarnu Željava na ispitivanje, a nakon toga u

Frkašić, a potom ponovno u Frkašić. Uvjeti života u zatvoru u Frkašiću bili su loši, slaba je bila hrana, batinanja, maltretiranja i mučenja bila su svakodnevna. Po njegovoj procijeni bilo je oko trideset pet stražara, koji su se stalno izmjenjivali. Dvojica zarobljenika bila su iz Sinja, Ivan Dadić i Ivan Čaić i najviše su ih tukli. Sjeća se prezimena Zjačić, ali se ne može sjetiti da li je bio u Zatvoru u Frkašiću, ali se sjeća da je bio malen i plav i da je dolazio u spavaonicu. On je u Frkašiću zadobio frakturu lijeve strane rebara, frakturu vilice, ozljede po nogama, a osim toga u Zatvoru u Željavi je isto tako tučen, a čak su ga tamo pokušali i zaklati i već su mu bili zarezali vrat. Zarobljenici su u Frkašiću tjerani na snijeg da prave ogromnog snješka, ali on nije izvođen van, budući je bio pretučen u Željavi, pa nije bio sposoban. Zarobljenici su izvođeni na tuširanje hladnom vodom, a morali su trčati samo u donjem vešu po snijegu i bosu, zatim su morali u snijegu tražiti djetelinu sa četiri lista. Njima je inače bilo zabranjeno gledati u lice ljudi koji su ih tukli, a imena stražara saznali su od stražara Trešnjića, koji bi se sam predstavljao kada bi se napio, a osim toga oni su se i znali međusobno dozivati.

Svjedok Ratko Lalić iskazao je da je on bio na redovnom odsluženju vojnog roka od 9. veljače 1993. u vojarni u Željavi i to negdje oko tri mjeseca, a policijsku obuku imali su jedan dan u Željavi, a jedan dan u Frkašiću. Koliko je njemu poznato Goran Zjačić je bio pripadnik vojne policije i bio je kuhar u Zatvoru u Frkašiću. Nosio je maskirnu uniformu i nije nosio kuharsku odoru. On se sa Goranom Zjačićem nije družio, ali ga zna kao veselog i nasmijanog, ali u privatnom životu se s njim ne bi družio, budući je volio provocirati, pa čak i njega, ali u granicama. On nije bio raspoređen u zatvoru u Frkašiću, već je nakon policijske obuke raspoređen na osiguranje komande Korpusa u Korenici, gdje je dolazio Goran Zjačić u skladište koje je bilo pri komandi i tu ga je sretao na prijavnici. On je bio pripadnik Vojne policije od petog mjeseca 1993. do akcije „Oluja“, a iz Frkašića je otišao 4. kolovoza 1995. i više se nije u vojsku vratio, a ne sjeća se da je tog dana video Gorana Zjačića. Goran Zjačić je faktički bio kuhar, a u kuhinji su radile dvije žene i one su bile u uniformi, on je bio šef kuhinje, ali ne zna da bi Zjačić po petnaest dana konobario u Hotelu Jezero, a poznato mu je da je isti rodom iz Babinog Potoka.

Svjedokinja Rašeta Draga iskazala je da ona Gorana Zjačića nije poznavala, budući je sve do 1993. živjela u Rijeci. U Frkašić se je vratila budući su u Frkašiću živjeli stari i bolesni roditelji, pa ju je majka putem UNPROFORA obavijestila da im je loše i da ih obiđe, ali nakon što ih je obišla, više ih nije mogla ostaviti i napustiti, pa je zato ostala sa roditeljima u Frkašiću. U zatvoru u Frkašiću zaposlila se u travnju 1995. i radila je sve do „Oluje“ i to na poslovima telefoniste, a ponekad i u kuhinji, prala je suđe, čistila je krumpir i slično. Njezin posao sastojao se samo da se javi na telefon i da spoji komandira. Za vrijeme dok je radila u Zatvoru u Frkašiću vidjela je Gorana Zjačića i to u zatvorskom krugu, bio je u maskirnoj uniformi, bio je naoružan, ali ne zna kakve je sve imao dužnosti. Poznato je da je znao popisivati hranu i slično. Nije vidjela da bi tukao nekog od zarobljenika. Za vrijeme dok je ona radila u zatvoru u Frkašiću ona ne zna da li je Goran radio neke poslove u kuhinji, a ne zna koje su njegove dužnosti bile ranije. Sa radnog mjesta iz Zatvora u Frkašiću ona je otišla 2. kolovoza 1995. i kada je vidjela da svi bježe, ona je otišla sa roditeljima kod Donjeg Lapca. Prije odlaska u Donji Lapac ona je ispred Zatvora u Frkašiću pred kuhinjom vidjela Gorana Zjačića, Stipu Tomića i Đoku Korugu, gdje tovarne neke stolove i druge stvari na kamion. Prilikom tog bježanja u Frkašiću vidjela je da Goran Zjačić ostao čekati svoje roditelje. U Donjem Lapcu u zbjegu vidjela je zarobljenike Rifarda i Kadira, koje je poznavala još iz zatvora. Za vrijeme dok je radila ta četiri mjeseca u zatvoru nije čula kako se je postupalo prema zarobljenicima. Hranu zarobljenicima su dijelili dežurni, a koji su to bili poimenično, ona to ne zna, ali se sjeća da je Kadir vrlo loše izgledao kao da mu je bilo sto godina, i bilo joj ga jako žao, a tko ga je tukao ona ne zna, Kadir je bio prljav, ali se nije žalio da ga netko tuče. Ona za vrijeme dok je radila u zatvoru nije bila u sastavu vojne

policije, bila je civilna osoba, a plaću je dobila za dva mjeseca, a zaposlila se je tako što joj je pomogao zapovjednik Mirić, koji ju je zaposlio za to, jer se je morala brinuti o roditeljima starim 88 i 83 godine. Osim Rifarda i Kadira u zatvoru su bili neki Popovići zbog šverca, a misli da je zbog šverca bila zatvorena još jedna ženska osoba.

Svjedokinja Biga Vedrana, iskazala je da je ona u Zatvor u Frkašić dovedena 23. srpnja 1995. gdje se je nalazila do pred „Oluju“. Kad je dovedena u zatvor, k njoj je došao Goran Zjačić, te joj rekao da on radi u skladištu hrane, pitao je da li joj što treba, a ona ga je zamolila da joj iz Korenice donese lijekove za smirenje. U zatvor joj je donosio kompot i lijekove, a obilazio je i pitajući je da li joj što treba, ali njoj nije bilo ni do nje same, budući nije znala zbog čega je u zatvoru, a misli da je razlog bio što je hrvatica po nacionalnosti. Bilo joj je jako teško i bila je u strahu, s njom su u zatvoru još bile dvije žene. Nikoga od zarobljenika nije vidjela i ne zna kako se Goran odnosio prema drugim zarobljenicima, isto tako ne zna tko je bio zapovjednik zatvora. Iz zatvora ju je noć prije početka akcije „Oluja“ pokupila jedna gospođa, koja je radila u kuhinji, a kako se ona zove, ona ni danas ne zna. Gorana Zjačića poznavala je od prije, budući je i ona radila na Plitvicama u Hotelu Jezeru, gdje je on bio na praksi kao konobar.

Svjedokinja Zjačić Nada, okrivljenika, iskazala je da ona o kaznenim djelima koja se njemu stavljaju na teret, ništa ne zna. Poznato joj je da je on do 1991. bio u stalnom radnom odnosu, kao konobar u Hotelu Jezero, a kad je počeo rat došli su neki iz teritorijalne obrane te se raspitivali da li je on služio vojsku, nakon čega je on pozvan na regrutaciju, a potom na odsluženje vojnog roka u Knin, gdje je bio dva do tri mjeseca. Poslije se vratio u Korenicu u kasarnu u Frkašiću. Tu je on radio kao kuhar, ekonom i obavljao je slične poslove, pomagao je u spremanju jela. Kući je dolazio povremeno, a isto tako je odlazio raditi u hotel kad bi dolazio Unprofor ili netko iz Crvenog križa. Tu je pripremao hranu. To je sve tako trajalo do sedmog mjeseca 1995. kada je Goran došao kući 29. ili 30.07. 1995. i zadržao se kod kuće sve do 4.kolovoza 1995. kada je počelo granatiranje, te je njoj pomogao da skloni djecu u kuću od rođaka, a djeca su bila stara jedno od četiri mjeseca, a jedno od tri godine i sedam mjeseci. Dana 4. kolovoza 1995., sa djecom i Goranovom majkom otišla je autobusom prema Donjem Lapcu, a Goran je ostao kod kuće spremati stvari u traktor od rođaka, te je traktorom krenuo za njima. Dana 5. kolovoza 1995., prije šest sati krenuli su put Korenice, a potom prema Donjem Lapcu, Goran se kretao iza njih traktorom i prvi puta je s njim razgovarala u Donjem Lapcu, ali on nije govorio da li je svraćao u Frkašić. Prije same akcije „Oluja“ k njima je u posjet iz Njemačke došla Goranova sestra Zorica i tada je Goran već bio kod kuće, ona je ostala tri do četiri dana u Babinom Potoku, ali je otišla prije početka akcije „Oluja“ i danas živi u SR Njemačkoj.

Tijekom istrage obavljena je istražna radnja prepoznavanja okrivljenika i to po svjedocima Ivanu Čaiću, Ivanu Dadiću, Marku Tomiću, Mati Tomiću i Kadiru Bećirspahiću, svi su oni između osoba koje su im pokazane, prepoznali okrivljenike Gorana Zjačića kao osobu koja ih je tukla i maltretirala u Zatvoru u Frkašiću.

Iz rješenja Odjeljenja za boračko- invalidsku zaštitu Bihać, broj: 12/2-41-3-385/05 od 12.7.2005., vidljivo je da je Bećirspahić Kadir ratni vojni invalid sa priznatim invaliditetom V grupe sa 70 % invaliditeta. Utvrđena su mu oboljenja, prijelomi povreda grudnog koša, te prijelom rebara prsnog koša lijevo i desno.

Iz dnevnog izvještaja Vojne policije od 11.5.1994. komande 15. Korpusa čete vojne policije Glavnom štabu Republike Srpske Krajine vidljivo je da je zatvorenik Tilder Johannes poručnik Hrvatske vojske sproveden u Okružni zatvor Knin iz Frkašića i da je prilikom sprovođenja isti ubijen.

Iz preslike vojne knjizice za okrivljenika Gorana Zjačića, vidljivo je da je on bio na odsluženju vojnog roka u Kninu, da je raspoređen u postrojbu Vojne policije 1992.

Obrana okrivljenika, da on nije, iako je bio pripadnik čete Vojne policije 15. Korpusa tzv. RSK, u Zatvoru u Frkašiću, počinio kazneno djelo koje mu se stavlja na teret, nije istinita, proizvoljna je, a i proturječna sama sebi. Svi saslušani svjedoci, oštećenici, a pogotovo Ivan Čaić, Ivan Dadić, Marko Tomić te Kadir Bećirspahić opisali su kako su u Zatvoru u Frkašiću bili izloženi svakodnevnim maltretiranjima, tući, izgladnjivanju, te su izvođeni na teške radove, a način na koji su maltretirani, bili su razni. Osim drugih vojnih policajaca, stražara u tim radnjama učestvovao je i Goran Zjačić i to u vrijeme kada je obnašao dužnost dežurnoga u zatvoru. Da je posebno okrutan bio prema Ivanu Čaiću i Ivanu Dadiću, to proizlazi iz iskaza njih samih, a isto tako i drugih zarobljenika, Marka Tomića, Bešlaga Kekšića i Mate Tomića. Iskazi ovih svjedoka su uvjerljivi i to i oni do detalja opisuju način na koji su maltretirani i tučeni. Osim što je osobno tukao navedene oštećenike zajedno s drugim stražarima, aktivno je učestvovao u maltretiranju zarobljenika, izvodio ih na snijeg gdje su morali praviti velikog ledenog snješka, u snijegu trčati bosi, tražiti djetelinu sa četiri lista, a sve se to ponavljalo gotovo svakodnevno u zimskim i teško podnosivim uvjetima, s obzirom na činjenicu da su oni bili bez odgovarajuće odjeće i obuće, da su izgladnjivani i da su svakodnevno tučeni.

Posebno je okrivljenik bio okrutan i bezobziran prema zarobljeniku Kadiru Bećirspahiću, kojega je, kako je to iskazao svjedok, svaki treći dan, kada je bio dežurni u zatvoru, tukao palicama po rebrima, izvodio ga na tuširanje hladnom i toplom vođom, tukao ga palicama po tijelu, tjerao ga da se sa vojnim psom otima za hranu i do te mjere, da je njegovo fizičko i psihičko zdravlje bilo jako i trajno ugroženo.

I svjedokinja Rašeta Draga, kada opisuje ovog svjedoka, opisuje kako je on bio u jadnom stanju da je izgledao gotovo kao da mu je sto godina.

Okrivljenik bagatelizira svoju ulogu u Zatvoru u Frkašiću, navodeći da je on bio u kuhinji i da nije imao dodira sa zarobljenicima, prema kojima se uglavnom postupalo korektno, ali je bilo i dana kada se je puno pilo i postupalo nekorektno, međutim, u svojoj obrani on navodi da je osobno bijesan zbog ozljeđivanja svog rođaka, istukao zarobljenika Johannes Tildera, a da je znao istući i druge zarobljenike, sve to opravdavajući svojim bijesom.

Ovakvo postupanje okrivljenika predstavlja tešku povredu Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12.8.1949., te je okrivljenik ovim radnjama počinio kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava - ratnim zločinom protiv ratnih zarobljenika, opisano u čl.122. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske, te se i ova optužnica ukazuje opravdana i na zakonu osnovana.

ZAMJENIK ŽUPANIJSKOG DRŽAVNOG ODVJETNIKA
Zeljka Brkljačić

